

— hvad jeg særlig vil fremhæve, fordi det har Betydning for en Debat, vi komme til at føre senere, — den højtlønnede Generalauditor, som i Forvejen har Højesteretsassessor-gage med en Begyndelsessløn af 7,500 Kr., dog med en Løn af 1,500 Kr. i Overkrigretten, saaledes at hans faste Embedsgage stiger til 9,000 Kr. Og nu er der af den højtærede Finansminister — det vil komme under Forhandling om Finansministeriets Budget — stillet Forslag om, at denne Mand til disse 9,000 Kr. i fast Embedsgage, som for Resten stiger noget med Aarene, tillige skal have et Beløb af nogle Tusinde Kroner som juridisk Direktør i Statsanstalten for Livsforsikring, uagtet dette maa siges at stride temmelig stærkt mod den Opfattelse, som dog mere og mere vinder frem her i Landet, at Embedsmænd ikke skulde kunne forbinde flere lønnede Stillinger, og uagtet det, saaledes som det ogsaa fremgaar af den højtærede Finansministers Forslag, er nødvendigt udtrykkeligt at vedtage det paa Finansloven, fordi det er i Strid med denne allerede siden 1870 bestaaende Lov. Allerede i 1870 have Lovgiverne nemlig været saa forstandige at foreskrive, at naar en Embedsmand havde et lønnet Embede — og Giørtz har paa en Maade allerede to i Forvejen — og vilde forene det med et andet lønnet Embede, skulde han kun have halv Gage af det sidste eller i alt Fald af det af dem, der var lavest lønnet. Ministeriet er altsaa ude af Stand til at tillade Giørtz ogsaa at være Direktør i Statsanstalten for Livsforsikring med fuld Gage, det skal selve Lovgivningsmagten vedtage, for at han kan gøre det. Det komme vi nærmere ind paa til sin Tid, jeg ønskede her blot at gøre disse indledende Bemærkninger om dette Forhold.

I det hele have vi i de senere Aar været inde i en Periode, hvor vi have faaet en Mængde Love om højere Lønninger. I denne Forbindelse kan jeg, uagtet det kommer nærmere frem paa Landbrugsministerens Budget, f. Eks. ogsaa nævne Tiendekommissionen, hvor der sidder 3 Mænd med en ved Lov fastslaaet Gage af 4,000 Kr. om Aaret, og de have sandelig i denne Tiendekommission haft saa godt som ingen Verdens Ting at bestille i de forløbne Aar. Maaske de have faaet en lille bitte Smule nu i den sidste Tid, men i de foregaaende Aar har det vistnok været saa godt som ingen Verdens Ting. Hvilken Fornuft var der nu i, at det blev vedtaget af Lovgivningsmagten, at de skulde have 4,000 Kr. aarlig i Gage hver, altsaa til-

sammen 12,000 Kr., selv om de ingen Verdens Ting havde at bestille? Jeg tror, at man bør gøre opmærksom paa sligt og advare imod, at man i Fremtiden fortsætter i det Spor.

Der er dem, der sige — det ser jeg rundt omkring i de moderate Blade, naar de ere læns for alle andre Argumenter —: Det er Bonderegimentets Tid. Skulde det dog ikke være muligt, hvis det er Bonderegimentets Tid, at man kunde faa Bønderne overtalte til at være en lille Smule sparsommelige overfor Militærvæsen og Embedsvæsen? Nu er der det at sige til det, at det er selvfølgelig ikke Bonderegimente. Det fremgaar allerede deraf, at de sige det, thi hvis det var Bonderegimente, lod de nok være med at sige det. (Afbrydelse). Nej, det staar i Deres egne Blade, jeg kan vise Dem det i „Aarhus Amtstidende“ og lignende Blade. (Afbrydelse). Nej, det er ikke Citater, det er dem selv, der, naar de ere læns for alle andre Argumenter, naar de ere slaaede af Marken paa alle andre Punkter, sige: Men husk dog paa, at det er Bonderegimentets Tid, det er Bonderegimentets Mænd, der ere oppe, dem maa vi dog paa ingen Maade tillade de andre at slaa ned! Der er ogsaa den Smule Sandhed i det, at det til Dels er Mænd, der ere hævede op af Bønderne, som sidde i de højere administrative Stillinger. Men det er ikke sandt, hvis de sige, at disse Mænd støttede til Bønderne føre et Regiment her i Landet, som er overensstemmende med, hvad Bønderne ville og have villet. Tværtimod, de benytte deres Stilling til at lokke Bønderne med til alt det, som Bønderne i deres Hjerte ere allermost imod, nemlig til bestandig Stigen af Militæruddgifterne og Oprettelse af bestandig flere og flere højtlønnede Embeder. (Afbrydelse). Det har jeg sagt mange Gange, og hele min Holdning har udvist det.

Dette fremgaar ogsaa tydelig nok af, at naar vi tage Perioden fra 1905—06 til nu, den Periode, som fulgte efter Bruddet indenfor Venstrereformpartiet og Udskillelsen af det radikale Venstre, se vi, efter den Opgørelse, som vi have foranstaltet i Finansudvalgets Betænkning, en Stigning af Militæruddgifterne fra 21,1 til 35½ Mill. Kr., det vil sige, en Stigning af over 14 Mill. Kr. Og saa siger det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) endda, at vi ikke have taget alle militære Udgifter med. Det er meget rigtigt, der kan paapeges i det mindste to Militæruddgifter, vi ikke have taget med, nemlig for det første hvad det